

No tenim ni república ni independència... Ho assumim?

written by Jaume Marfany | 27 de juny de 2018

Temps era temps quan el crit d'independència es feia remarcant-ne les síl·labes. Fins i tot, ignorants en la pròpia llengua com érem, fent una diftongació a la castellana "in-de-pen-dèn-cia". Més endavant, corregits per Jordi Carbonell, el crit ja va esdevenir gramaticalment correcte: "in-de-pen-dèn-ci-a".

Un bon dia, no recordo exactament quan (potser abans dels anys noranta del segle passat) un bon amic em va dir que entre uns quants havien creat una nova manera de cridar independència i que calia anar-lo introduint allà on poguéssim. El nou crit va fer forat ràpidament i fins fa ben poc tothom sortia al carrer acompanyat dels càntics de "in-inde-inde-pen-dèn-ci-a".

El mes d'octubre de 2017 (l'octubre no ha estat mai un bon més per a nosaltres) els esdeveniments ens van superar. Les renúncies ens van conduir fins a una nova etapa en aquest procés d'independència engegat, amb els seus alts i baixos, fa més de tres segles. El nostre crit reivindicatiu ha estat substituït, gairebé totalment, per altres de molt diferents: "Llibertat presos polítics", "Llibertat", "Som república" o "Els carrers sempre seran nostres".

Primera reflexió. En els darrers mesos, el moviment independentista s'ha limitat únicament a l'acció antirepressiva. Empresonats, detinguts, imputats, exiliats han condicionat tots els actes, totes les activitats i totes les accions. Com us podeu imaginar no estic dient que no s'hagi hagut de fer, ni tampoc que no s'hagi de continuar fent. El problema radica en el fet que la lluita antirepressiva cobreix totalment i condiciona, ara per ara, el nostre objectiu principal que no és altre que el de la independència.

Segona reflexió. Els crítics de “Som república” no ens poden allunyar de la nostra realitat actual que és, precisament, que ni som ni tenim cap república. Frases com la de “Fer república” ens condicionen, ens separen, ens allunyen de la paraula “independència”. “Fer república” significa per a molts, avançar en el govern autonòmic mitjançant l’aplicació –o l’intent d’aplicació– de lleis de caràcter marcadament social que puguin arribar a beneficiar les capes més desfavorides de la nostra població. “Fer república” significa per a molts, buscar el suport dels “equidistants” que, ara sí, podrien estar d’acord en aquesta línia d’avenços socials dins del límit que permeti l’autonomia.

Els castellans segurament ens dirien “¿Tanto ruido para tan pocas nueces?”. En català en diem: “Molt de renou per tan poca llana”, Molta fressa per tan poca endreça” o “Molta llet per tan poc formatge”.

Després de l’11 de setembre de 2012 escrivia un article reflexionant sobre el que havíem aconseguit. Sis anys després, penso que encara és vigent:

“Hem avançat molt. Encara, però, ens falta un llarg camí per recórrer. Sobretot, estem molt lluny encara de tenir el suport internacional que necessitem. La unitat interna i l’àmplia majoria social favorable ens han de permetre anar construint les complicitats externes que ens han de portar al reconeixement internacional quan declarem la nostra independència.

Sabem que, històricament, tenim dos grans adversaris interns: d’una banda, la relaxació que sovint experimentem després d’aconseguir alguna gesta important i, d’altra banda, la desunió i l’enfrontament.

Cal que sapiguem mantenir-nos en aquesta línia de tensió col·lectiva. Cal no abaixar la guàrdia en cap moment. No ens podem permetre cap mena de relaxació ni individual ni

col·lectiva. Cal mantenir la unitat d'acció, aconseguida aquest 11 de setembre. Ningú pot ja rebaixar els nostres objectius ni tampoc alentir-ne el procés."

Mantenir-nos en aquesta línia de tensió col·lectiva... Separar i estructurar els dos fronts de lluita: l'antirepressiu i el de la independència. Assumir col·lectivament que no tenim ni república ni independència i que una no hi serà sense l'altra. Assumir individualment i col·lectivament que els presos no tornaran sense la independència. Que la repressió no s'aturarà si no hi ha independència.

I, a partir d'aquí, tant si m'ho permeteu com si no, continuaré cridant:

In-inde-inde-pen-dèn-ci-a!